

[Justitsministeren.]

nen af Fremmedsagerne ikke hidtil har givet Anledning til berettiget Kritik, tror jeg alligevel, at det vil være af den største Betydning, om man kan faa disse Sager indbragt til Afgørelse for, eller i hvert Fald henlagt under Kontrol af, en lille Kreds af Personer, der hver især repræsenterer Sagkundskaben paa de Omraader, der kommer i Betragtning.

Det er min Erfaring i den Tid, jeg som Minister har beskæftiget mig med Fremmedsagerne, at det her drejer sig om Sager, som kan være af dybt indgribende Betydning for den enkelte Udlænding. Ikke mindst under de nuværende Forhold kan det være en Velfærdssag for den paagældende at faa Adgang til at opholde sig og tage Beskæftigelse her i Landet. Det er faktisk saaledes i Øjeblikket, hvor vi sidder og træffer Bestemmelse om, hvorvidt en Række Udlændinge, der har opholdt sig en Række Aar her i Landet, har opført sig saaledes, at de bør faa Lov til at blive her, at de Afgørelser, vi træffer, hvis de fører til Udvisning, kan virke og kommer til at virke haardere, langt haardere, end selv en alvorlig Straf. Enhver vil kunne se, hvor dybt det griber ind i en Families Tilværelse, hvis man efter mangeaarigt Ophold her i Landet faar at vide, at man ikke kan faa Lov til at blive her, men maa rejse til et andet Land paa Grund af den ikke tilfredsstillende Opførsel, man har udvist. I disse Sager kan derhos stærkt modstridende Interesser gøre sig gældende, f. Eks. af befolkningsmæssig, politimæssig eller beskæftigelsesmæssig Art, og det kan ikke nægtes, at det ofte er vanskeligt at finde frem til den Løsning, som tager Hensyn til alle berettigede Interesser. Jeg har da ogsaa i den Tid, jeg har haft med disse Forhold at gøre, følt noget utilfredsstillende og trods alt ikke helt betryggende ved, at disse til Dels livsvigtige Afgørelser blev truffet af en enkelt Person, enten det var af mig som Minister eller af en Embedsmand, selv om Sagen selvfølgelig altid er blevet behandlet i flere Instanser. Selv om den paagældende Minister eller den paagældende Embedsmand er nok saa samvittighedsfuld og prøver at tage alle Hensyn i Betragtning ved sin Afgørelse, er der for mig ingen Tvivl om, at det vil være en langt mere betryggende Løsning, om Sagen kan gennemdrøftes i et snævert Kollegium af kyndige Embedsmænd, som foruden de strengt saglige Hensyn vil kunne tage de alment menneskelige og humanitære Hensyn i Betragtning.

Det er Tanken, at dette Udlændingsnævn skal virke som det centrale Led i Administrationen af Fremmedvæsenet. Paa Grund af Sagernes store Antal vil det dog ikke være muligt og heller ikke nødvendigt, at alle Indrejse-, Opholds- eller Arbejdssager skal forelægges Nævnet til Afgørelse. En Række typiske Tilfælde vil kunne henlægges til Rigspolitichefens Afgørelse efter Nævnets nærmere Bestemmelse, men saaledes, at der altid skal være Adgang til at klage til Nævnet over Rigspolitichefens Afgørelse, hvis vedkommende Udlænding ikke er tilfreds. Nævnet skal derhos i det hele virke som det kontrollerende Organ i Forhold til Politiet, idet der er paalagt Rigspolitichefen en almindelig Indberetningspligt med Hensyn til de af ham truffne Afgørelser vedrørende Opholdstilladelse og Arbejdstilladelse. Ogsaa de Afgørelser, Politiet træffer med Hensyn til Afvisning og Udvisning, skal snarest indberettes til Nævnet.

Selv om Nævnet saaledes er gjort til det centrale Led i Fremmedlovsadministrationen, har man dog ikke fundet det rigtigt at gøre Nævnets Afgørelser upaa-ankelige, men har bestemt, at de altid maa kunne indankes for den politisk ansvarlige Minister. Paa den anden Side er det klart, at skal Nævnet faa Betydning som den centrale Instans i disse Sager, maa det forudsættes, at Ministeren kun foretager Ændringer, naar ganske særlige Omstændigheder kan begrunde det.

Med Hensyn til de nærmere Regler om Nævnets Sættelse og Funktion og Indbringelse af Sagerne for Ministeren skal jeg henvise til Lovforslagets Bestemmelser og Bemærkninger.

Jeg vil endelig angaaende Nævnet tilføje, at den Tanke at henlægge Administrationen af Fremmedvæsenet til et Nævn eller en Kommission i Øjeblikket er praktiseret i Sverige, hvor man har den saakaldte Udlændingskommission, som jeg nævnte før. Jeg har selv under et Ophold i Sverige haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med den svenske Ordning gennem Samtaler og Forhandlinger med Udlændingskommissionens Medlemmer, og selv om Udlændingskommissionen paa mange Punkter afviger stærkt fra det Udlændingsnævn, jeg her foreslaar, har den svenske Ordning dog bestyrket mig i Troen paa Værdien af et saadant kollegialt Nævn.

De Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslagets §§ 2, 4—5 og 10 om Udlændinges Ind- og Udrejse, Ophold og Virksomhed her i Landet, svarer i det